

2

„PANE, NA TÍSŇOVÉM KANÁLU NIKDO NEODPOVÍDÁ.“ JINOŠKY VYHLÍŽEJÍCÍ třetí důstojník zvedl zrak od komunikační stanice a obrátil se ke štíhlému muži, který právě studoval obrazovku radaru.

Dirk Pitt potvrdil přikývnutím, že ho slyšel, ale oči měl stále upřené na obrazovku. „Dobře, Chavezi. Oznam jim, že míříme jejich směrem. A pak bude asi nejlepší jít probudit kapitána.“

Pitt vzpřímil svou vysokou kostru a otočil se na kormidelníka: „Bospor už máme za sebou, tak ji můžeš pořádně rozjet. *Krymská hvězda* by podle všeho měla být nějakých dvacet kilometrů před námi. Nastav kurz na padesát pět stupňů a rozjeď ji na maximální rychlost.“

Jakmile kormidelník potvrdil jeho rozkaz, zavolal Pitt strojevnou a nařídil hlavnímu strojníkovi, aby do dvou lodních šroubů poslal veškerou dostupnou sílu. Dva dieselové motory se roztočily na maximální otáčky a padesátimetrovou oceánografickou výzkumnou loď se začal šířit hluboký hukot. Za několik minut přišel na můstek kapitán lodi Bill Stenseth, vysoký muž s pískově žlutými vlasy. V jeho patách kráčel třetí důstojník Chavez, který znovu zaujal své místo u komunikační stanice.

Stenseth potlačil zívnutí. „Máme tu Mayday?“

„Jediné tísňové volání z plavidla jménem *Krymská hvězda*,“ upřesnil Pitt. „Je vedena jako loď na přepravu volně loženého nákladu pod rumunskou vlajkou. Zdá se, že byla asi dvacet kilometrů před námi a mířila přímo sem do úžiny.“

Stenseth si prohlížel radarovou obrazovku a pozoroval rostoucí rychlosti své lodi. „Známe povahu jejich nouze?“

„Zachytili jsme jen jediné tísňové volání. Chavez je opakovaně vyzýval, ale nedostali jsme odpověď.“ Pitt poklepal prstem na obrazovku radaru. „Zdá se, že jsme nejbližší plavidlo v oblasti.“

„Velení turecké pobřežní stráže by mohlo mít poblíž rychlejší stroje.“ Otočil se k třetímu důstojníkovi: „Zkuste je zavolat, Chavez.“

Pitt se chopil ruční vysílačky z nabíjecího stojanu a vykročil ke dveřím na křídlo můstku. „Chavez, až budete hotov, můžete zavolat Alu Giordinovi a požádat ho, ať se se mnou sejde za deset minut na zádi? Připravím zodiac pro případ, že by nás potřebovali na palubě. Zavolejte mě, až budeme moct vyrazit.“

„Provedu,“ potvrdil Chavez.

Když už se Pitt obracel k odchodu, Stenseth zamžoural na chronometr připevněný na stěně. Ukazoval dvě hodiny ráno. „Mimochodem, co jsi dělal na můstku v tuhle hodinu?“

„Probudila mě uvolněná část jeřábu, která narázela do přepážky u mojí kajuty. Šel jsem ji zajistit a stavil jsem se podívat, kde jsme.“

„Šestý smysl, řekl bych.“

Pitt se usmál a odešel z můstku. Za ta léta si nejspíš skutečně rozvinul cosi jako talent na vyhledávání problémů. Anebo si problémy vyhledávaly jeho.

Ředitel Národní podmořské a námořní agentury NUMA sestoupil o dvě patra níže a poté se po hlavní palubě výzkumné oceánografické lodi vydal směrem k zádi. Burácení ze strojovny potvrzovalo, že *Makedonie* se blíží k maximální rychlosti sedmnácti uzlů, kolem jejích tyrkysových boků se čerila bílá mořská pěna. *Makedonie* byla jednou z několika desítek výzkumných plavidel ve flotile NUMA, jejichž úkolem bylo studium světových oceánů.

Na prodloužené zádi lodi Pitt uvolnil lana Zodiaku zajištěného v rámu a stáhl z něj voskovanou krycí plachtu. Zkontroloval palivovou nádrž a připojil

výtahový kabel. Spokojen, že je člun připraven k použití, došel k lodnímu zábradlí a zadíval se vpřed po vzdálených světlech *Krymské hvězdy*.

Vlastně bych tu ani neměl být, pomyslel si Pitt. Nastoupil na *Makedonii* až včera, jakmile přicestoval do Istanbulu z ústředí agentury ve Washingtonu, D. C. Naléhavá prosba bulharského ministerstva kultury o pomoc s lokalizací vraku ztracené osmanské lodi ho přiměla přeletět půl zeměkoule.

O dvacet minut později výzkumná loď NUMA zastavila po boku černé nákladní lodi, která se ve vlnách pohupovala tiše jako osvětlená loď duchů. Z můstku *Makedonie* si kapitán Stenseth prohlížel obchodní loď dalekohledem pro noční vidění.

„Z lodi stále žádná odpověď,“ hlásil Chavez. „Turecké úřady hlásí, že na cestě je jejich kutr, a poslaly také záchrannou helikoptéru z Istanbulu s odhadovaným přiletem za dvacet šest minut.“

Stenseth přikývl a přitiskl si dalekohled ještě pevněji k obočí. Loď nejevila žádné známky života. Pohlédl na displej radaru. Od nákladní lodi se vzdaloval malý bod, který byl nyní asi půl míle daleko. Znovu se podíval do dalekohledu a objevil matný obrys plavidla se zhasnutými světly. Zvedl ruční vysílačku: „Můstek volá Pitta.“

„Tady Pitt.“

„Nákladní loď stále neodpovídá a nepluje. Nevidím žádné známky naklonění ani fyzického poškození. Zdroje turecké pobřežní stráže jsou na cestě, jestli chceš vyčkat.“

„Ne. Mohou tam být živí v ohrožení. Al a já se pokusíme nalodit. Pitt končí.“

Pitt se obrátil na menšího muže s ospalýma očima, který se objevil vedle Zodiaku. Jeho rozložitě, svalnaté tělo vypadalo jako vytesané ze žulového kvádrů.

„Jdeme přes palubu,“ oznámil Pitt.

Al Giordino zívá. „Doufám, že jde o nějaký pořádný průšvih. Právě jsem se choulil na svojí útulné palandě a zdálo se mi, že jsem v tureckém harému a děvčata zrovna začínají shazovat závoje.“

Pitt se usmál. „Myslím, že mi děvčata mají za co děkovat.“

Spustili zodiac přes lodní bok, slezli do něj a odpojili výtahový kabel. Pitt nastartoval závěsný motor a otočil plynovou pákou. Nafukovací člun se

rozletěl po zvlněné vodě k boku nákladní lodi. Jak projížděl podél ní, povšiml si Pitt spuštěných nástupních schůdků poblíž zádi a zamířil k nim.

„To je od nich pěkné, že nám připravili přivítání,“ poznamenal Giordino, seskočil k základně schůdků a přivázal k nim zodiac. Zavěťřil ve vzduchu a zachmuřil se: „Jako by nám tu velikonoční zajíček nechal košíček plný pukavců.“

„Snad je to něco z jejich nákladu,“ prohodil Pitt. Ale připadalo mu, že pach nepřichází z lodi.

Oba vyběhli po schodech a vstoupili na palubu lodi. Odporný pach přitom postupně slábl. Pod silným osvětlením palubních světel spatřili prázdné průchody, a tak se vydali k ubytovacím prostorům. Poklopy v palubě byly zajištěny a loď se jevila nepoškozeně, přesně jak jim předtím sdělil Stenseth.

Když se přiblížili ke schodišti na můstek, zarazili se. V cestě jim leželo tělo mladého muže v tmavé uniformě, s vojensky nakrátko střiženými vlasy. Ve strnulém výrazu smrti jeho tvář vyjadřovala směsici zmatku a muk, otevřené modré oči jako by se ptaly po důvodu. Ve ztuhlých rukách svíral AK-47.

„Chtěl se někomu bránit.“ Pitt šťouchl špičkou boty do hrstky prázdných nábojnic.

Giordino přejížděl po těle paprskem svítilny. „Žádná viditelná příčina smrti.“

Překročili tělo, vstoupili na schodiště a vydali se po něm až k můstku do pátého podlaží. Tam spatřili další děsivou scénu. Ozbrojený muž v uniformě ležel pod kormidlem vedle člena posádky. Starší, vousatý muž, pravděpodobně kapitán, se zhroutil poblíž stolu s mapou. Giordino zkontroloval známky života, ale vypouklé oči, modrá kůže a pokroucená ústa svědčily o rychlé, byť bolestivé smrti.

„Žádná vnější zranění, stejně jako ten venku,“ řekl Giordino.

Pitt zaznamenal sirný pach a otevřel okno můstku. „Možný únik plynu. Mohl bys projít prostor pro posádku, jestli tam nebude někdo živý? Já zavolám na *Makedonii*, co jsme našli, a podívám se, jestli bychom tu plující rakev dokázali rozhybat.“

Giordino sestoupil po schůdcích do obytných prostor pod můstkem. Pitt zavolal Stensetha, nahodil lodní motory a za doprovodu *Makedonie* nabral kurz směrem k Istanbulu.

Nákladní loď zvolna zrychlovala, a jak se stáčela k jihu, prodírala se nekončnou řadou vysokých vln. Pitt právě kontroloval, zda se k nim už blíží pomoc, když se od zádi ozvala hlasitá rána. Otočil se a uviděl, jak z moře poblíž levého boku vytryskla fontána bílé vody. Nákladní loď se otřásla a na ovládacím pultu u kormidla začalo blikat několik červených kontrolkek.

„Co to bylo?“ zapraskal z vysílačky Giordinův hlas.

„Malý výbuch za zádi.“

„Že by se loď snažil někdo potopit?“

„Možná.“

Pitt si prohlížel navigační monitor. Nejbližší pevnina ležela třináct kilometrů od nich. Změnil kurz v naději, že by v případě nutnosti mohl zkusit najet s lodí na mělčinu. Další červené kontrolky na ovládacím pultu ho však ujistily, že nic takového nedokáže. Z pracovní stanice v rohu se svezlo k palubě několik papírů a pouze potvrdilo rostoucí náklon, který Pitt již beztak cítil pod nohama.

„Loď se potápí,“ zavolal Giordinovi. „Jak jsi na tom?“

„Dva členové posádky mrtví v palandách. Myslím, že o patro níže je ještě jedna řada kajut.“

Pitt si koutkem oka něčeho všiml. Monitor videa s uzavřeným okruhem po jeho boku přenášel živé obrazy z příďe, zádi a strojovny. Ve strojovně zaznamenal nějaký pohyb. I když se naklonil blíž, dokázal rozeznat jen ležící postavu v zadní části záběru.

„Ale, dodělej to a sejdeme se na palubě za pět minut. Já se jdu podívat do strojovny.“

Ovládací pult kormidla již tančil svítícími kontrolkami, jak voda postupně zaplavovala spodní komory nákladní lodi. Příď se začínala zvedat vzhůru k nebi, záď klesala pod vodu. Pitt pohlédl ke vzdáleným světlům na břehu a poté se rozběhl z můstku. Dostal se na hlavní palubu a sestoupil po schůdkách do strojovny.

Podlaha motorového prostoru již byla pod vodou, ale silné motory stále s ohlušujícím řevem běžely. Přes blikotající světla uviděl postavu nataženou na šedé bedně za generátorem. Pitt se dobrodíl k ní a našel mladého námořníka v kombinéze ušpiněné od oleje. Nohy mu visely ve stoupající vodě, jeho tvář měla namodralý nádech. Podíval se na Pitta apatickýma očima a zamrkal.

„Vydrž,“ oslovil ho Pitt. „Já tě odtud dostanu.“

Objal bezvládného muže pažemi, zvedl ho na nohy a dotáhl ho ke schodům. Rozhlížel se okolo, jestli nepřežil ještě někdo další, strojovna však byla prázdná. Dřel se do schodů s těžkým břemenem těla, rostoucí náklon lodi mu práci ještě ztěžoval. Když dorazili ke dvířkům, které Pitt vykopl, generátor dole ve strojovně pod stoupající vodou zasyčel a utichl.

Giordino stál nedaleko u zábradlí a hned se rozběhl Pittovi na pomoc. „Tohle děcko bude každou chvíli pod vodou. *Makedonie* nařizuje, abychom se okamžitě evakovali.“

Na okamžik je oslepl silný reflektor lodi NUMA, jenž prohledával nakloněnou palubu. Pitt se ohlédl k zádi. Zadní zábradlí již mizelo pod vlnami. Vzduch se plnil kovovým skřípěním a sténáním, zvuky doplňovaly sporadické nárazy převáženého nákladu. Nákladní lodi zbývaly nad vodou pouhé vteřiny.

Pitt a Giordino dotáhli mladého námořníka k nástupním schůdkům. Strmý spád lodi je stihlo naklonit už do téměř vodorovné polohy. Giordino šel jako první, podpíraje strojníka ramenem, zatímco Pitt raněného přidržoval za límec. Nákladní loď se vedle nich otřásala v marné snaze zůstat nad hladinou.

„Máme problém,“ pronesl Giordino.

Pitt uviděl zodiac. Nafukovací člun byl z větší části pod vodou, visel ponořen ve vertikální poloze. Jak se loď nakláněla, spodní část nástupních schůdků byla již pod hladinou. Připevněné lano táhlo zodiac dolů s lodí, takže se vznášel ve vodě jako korková zátka.

Nákladní loď se znovu zakymácela, její příď se vzeplala k nebi a záď začala klouzat do moře. Mohli jen počkat několik vteřin a nato jednoduše vystoupit rovnou do vody, riskovali by však, že je podtlak potápějící se lodi stáhne ke dnu. I kdyby se jim podařilo uplavat, hrozilo velké nebezpečí, že strojník, napůl v bezvědomí, utone.

„Drž ho a chyt' zodiac,“ zařval Pitt. Nato seskočil ze schůdků a ponořil se do moře.

Pitt zajel pod hladinu těsně vedle vzpřímeného Zodiaku. Chladná voda ho bodala do kůže. Vykopl nohama a narazil do sklolaminátového trupu nafukovacího člunu. Zodiac od něho prudce odskočil, tažen do hlubiny konečným ponorem nákladní lodi. Pitt vši silou plaval dolů ve snaze dohnat člun

a přitáhnout se k němu na prvním místě, kterého se dokáže chytit. V temné vodě se natáhl, jak nejdál dovedl, a nahmátl rukama špičatou příď. Uchopil ji, přitáhl se k ní a druhou rukou šátral po příďovém lanu.

Lano bylo k vnitřní straně Zodiaku dobře připevněno, proto jedinou šancí, jak člun rychle osvobodit, bylo uvolnit lano přivázané k lodním schůdkům. Pitt začal po laně houževnatě ručkovat, zápolil s bouřící vodou kolem sebe, slabou viditelnost k tomu navíc zhoršovaly přívaly vzduchových bublin. Rosťoucí tlak vody mu svíral uši i plíce. Konečně jeho natažená ruka narazila do kovové plošiny a Pitt nahmatal úvazník, k němuž bylo lano připevněno. Tlak vody uzel ještě více utahoval, Pitt však našel konec lana, a tak začal uzel uvolňovat. Po chvíli, s posledním mocným trhnutím, lano konečně povolilo.

Když začal zodiak rychle stoupat k hladině, Pitta udeřily nástupní schůdky do boku. Náraz mu málem vyrazil dech, Pitt se však lana stále pevně držel. Nákladní loď vedle něho se zvolna nořila do hlubin, a tak zda stoupá k hladině, mohl rozpoznat jen podle praskání v uších. Vteřinu nato ho pohybová energie vynořujícího se nafukovacího člunu vyšvihla na hladinu. Pitt se rychle zorientoval a doplavil k boku Zodiaku. Promáčený Giordino se natáhl přes bok člunu a vytáhl Pitta na palubu. Zazubil se na něho: „Jsem rád, že jsi s tím odvažováním nepočkal, až se odrazíš ode dna.“

Pitt se přinutil k vyčerpanému úsměvu. „Chtěl jsem, aby sis to za ty peníze užil. Jak je našemu příteli?“

„Jestli umíš rusky, řekne ti to sám. Při naší jízdě smrti si trochu lokl mořské vody, ale když ji ze sebe dostal, začal vypadat líp než předtím.“

Strojník seděl na dně Zodiaku a přidržoval se lavičky. Měl bledou pleť, ale jasný zrak a dýchal bez potíží. Když spatřil Pitta, pokývl na něho.

Kolem nich se na vodě pohupovalo nejrůznější haraburdí. Uslyšeli blížící se rachot motoru a druhý zodiak z *Makedonie* již brzy táhl otlučený nafukovací člun zpátky k výzkumné lodi. Strojníka z nákladní lodi odvedli na ošetřovnu, zatímco Pitt s Giordinem se vrátili na můstek.

Kapitán Stenseth je přivítal velkými hrnkami horké kávy. „Pánové, odešli jste odtamtud tak trochu na poslední chvíli.“

Giordino si vychutnával horký nápoj. „Byla taková pěkná noc, jen si jít zaplavat. Tak jsme se rozhodli pro potápění.“

„Jen jeden přežije?“

„Obávám se, že ano,“ přisvědčil Pitt. „Ostatní členové posádky nevykazovali žádné známky zranění. Vsadil bych na možnost úniku nějaké chemikálie nebo plynu.“

„Mělo to něco společného s tím výbuchem?“

„Nejsem si jist,“ odpověděl Pitt. „Došlo k němu dost daleko od nákladových prostor.“

„Nevypadala tak stará, aby ji někdo potopil kvůli pojistnému podvodu,“ poznamenal Giordino. „Takže to byla buď nehoda, nebo nepodařený únos.“

Prerušilo je volání blížící se helikoptéry turecké pobřežní stráže.

Stenseth se obrátil na Chaveze: „Řekni jim, že *Krymská hvězda* je pod vodou a že jsme v lokalitě jejího potopení. Přivítáme jejich pomoc s hledáním přeživších.“

Chvilí nato uslyšeli monotónní hukot pátrací a záchranné helikoptéry. Pitt a Giordino vyšli na křídlo můstku a dívali se, jak stroj prohledává nevelké pole plujících trosek z nákladní lodi. Silný reflektor se ustálil na dvojici vodou nadnášených těl.

Giordino zavrtěl hlavou: „Celá posádka pryč, až na jednoho.“

Pitt s pohledem upřeným na rozvířené moře přikývl. „Lod' smrti, která si vzala své tajemství s sebou. Aspoň prozatím.“